Temps Pasqual - Quart diumenge

Per Administrador el dg., 25/04/2010 - 09:00

Ac 13,14.43-52
Ap 7,9.14b-17
Jn 10,27-30

Aquest IV diumenge en tots tres cicles anuals es llegeixen **fragments del capítol 10 de Joan**. En el fons, es tracta de la fe com una relació d'amistat i amor de Jesús i els qui creuen en Ell. En el cicle A, Jesús com a Porta de les ovelles; en el B, el text llarg del bon Pastor. Avui Jesús parla de les *seves ovelles*, com de persones per a Ell entranyables, en un context de disputa amb els jueus. La lectura de l'Apocalipsi, parlant de la multitud vestida *de blanc i amb palmes a les mans*, diu que l'Anyell *els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida.* El salm recorda que *som el seu poble i el ramat que Ell pastura*. L'oració col·lecta i la postcomunió també ens parlen de **Jesús com a bon Pastor**.Dues paraules sobre l'Evangeli i sobre el llibre del Fets.Estem a Jerusalem durant les festes de la Dedicació del temple, en el mes de desembre, al començament de l'hivern. En el pòrtic de Salomó, uns jueus demanen a Jesús que, si és el Messies , ho digui obertament. Els respon que ja ho ha dit moltes vegades amb paraules i obres, però no el volen creure, i la raó de no creure és perquè no són *de les meves ovelles*, és a dir, no han fet l'opció per Jesús, no el volen ni escoltar ni seguir. Aquí comença el text d'avui. Jesús parla dels qui creuen en ell, dels seus. Utilitza un to familiar i acaba parlant del Pare.**Què diu Jesús dels qui creuen en ell?** Diu que tenen dues actituds fonamentals. Com les ovelles que han passat la nit a la pleta i al matí escolten la veu del seu pastor, que ve a cercar-les per endur-se-les a la recerca d'aigua i farratge; els qui creuen en ell el reconeixen i el segueixen, l'escolten i surten amb ell, el coneixen i es fien d'ell. Els qui creuen en ell són els qui han vist o sentit la seva manera de viure i actuar, i han apostat la seva vida per fer-la com ell la va fer. Com els guies que en terra estranya t'acompanyen i et mostren les obres i monuments més emblemàtics, en aquesta terra nostra els qui creuen han acceptat que Jesús sigui el seu guia. **Què fa Jesús amb els qui creuen en ell?** Diu: *jo també les reconec... jo els dono la vida eterna*. Jesús té amb ells una actitud familiar, paterna, de comprometre's amb ells com ells s'han compromès amb ell. Si la fe per a nosaltres és un do, resulta que nosaltres per a Jesús som un do del Pare. Jesús s'implica de tal manera, que és com si estiguéssim a les seves mans i *ni me les prendrà ningú de les mans*. En aquest moment Jesús formula una frase amb un doble significat: *allò que el Pare m'ha donat val més que tot*. En el misteri trinitari, el do del Pare es l'Esperit. Per a Jesús en la seva vida humana el do del Pare són els qui creuen en ell, que *ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare*. Com se n'adona que parlant de nosaltres ha dit el mateix d'ell i del Pare, conclou que *jo i el Pare som u*. Jesús comença parlant de les ovelles i el seguiment i acaba parlant del misteri gran de Déu. De les mans del Pare passem a les mans de Jesús i de les d'aquest tornem a les mans del Pare. El seguiment és caminar amb confiança amb Jesús cap al Pare en l'Esperit.El fragment dels **Fets del Apòstols** que hem llegit té una gran rellevància, perquè en ell comença la predicació de l'evangeli als pagans per iniciativa dels missioners. Fins ara, Pere era el centre de l'actuació del llibre dels Fets dels apòstols; a partir d'ara ho serà Pau. La comunitat de Jerusalem continua sent la comunitat mare de l'Església, però ara és l'Església d' Antioquia (de Síria) la que empren la missió per l'Imperi Romà. L'Església d'Antioquia no tenia apòstols, però tenia cinc *profetes*, amb una autoritat semblant a la dels apòstols. A dos d'ells, Bernabé i Pau, per la iniciativa de l'Esperit, la comunitat els imposà les mans i els envià a anunciar la bona nova per Xipre i l'Àsia Menor, l'actual Turquia. Avui hem escoltat el que va passar a la ciutat d'Antioquia de Pisídia, al centre del país.La missió comença d'una manera tradicional. En totes les ciutats importants de l'Imperi hi havia una comunitat jueva. Bernabé i Pau s'adrecen inicialment a aquestes comunitats, i aprofiten la trobada dels dissabtes a la sinagoga per proclamar que s'han complert les promeses antigues en Jesús de Nazaret, que va morir i Déu l'ha ressuscitat. Pau deixa de banda la Llei, que només obliga els jueus, i parla de les promeses que afecten a tots. La lectura d'avui ha omès el discurs de Pau i només ha presentat el que va passar després de la seva intervenció.Jueus i no jueus -*els prosèlits*- volen saber més del Jesús que ha presentat Pau, i durant una setmana Pau i Bernabé en continuaran parlant amb moltes persones, de manera que el dissabte següent la sinagoga estava tan plena que no cabia un ànima. Aquell segon dissabte van començar els entrebancs: els jueus ortodoxes discuteixen tot el que diu Pau. Pau i Bernabé decideixen anar directament als pagans, perquè recorden que Déu ha fet a Jesús *llum de les nacions* i salvació del món. A partir d'aquí venen l'alegria dels pagans, la seva conversió, l'organització de la comunitat cristiana, la difusió de la paraula evangèlica; i també venen les persecucions, l'expulsió de la ciutat. En endavant Pau anirà a jueus i no jueus. La Paraula de Déu és per a tothom. Després dels viatges de Pau i d'altres apòstols i deixebles, a tota ciutat important de l'Imperi hi haurà una comunitat cristiana. En la lectura d'avui comencen les comunitats paulines.Les comunitats cristianes hem nascut de Jesús i de la predicació dels apòstols; del Jesús mort i ressuscitat i de l'Esperit creador de missions, missioners i comunitats. La paraula dels deixebles ens ha donat a conèixer la relació personal i comunitària de Jesús amb els seus. Com ells, també nosaltres hem nascut de l'Esperit pel Baptisme, i ens hem fet comunitat per l'Eucaristia. Aquests dos sagraments pasquals continuen essent la font de la vida dels homes i dones de l'Església. Avui en gaudim i ho
celebrem.

ETIQUETES
TRINITAT COMUNITAT PASTOR